27/09/2026

Το Φανάρι Καρδίτσας τιμά τον Άγιο Σεραφείμ

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Την τελευταία Κυριακή του Σεπτεμβρίου, η τοπική Εκκλησία της Θεσσαλιώτιδος και των Φαναριοφερσάλων τιμά τη μνήμη του Αγίου και ενδόξου Ιερομάρτυρος Σεραφείμ, Αρχιεπισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου, στον τόπο του μαρτυρίου του, το Φανάρι. Η εορτή του Αγίου Σεραφείμ, θεσπίστηκε το 1936 από τον μακαριστό Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κυρό Ιεζεκιήλ.

Στο πλαίσιο της φετινής πανηγύρεως, το απόγευμα του Σαββάτου 26 Σεπτεμβρίου 2026, πραγματοποιήθηκε η επίσημη υποδοχή της Τιμίας Κάρας του Αγίου Σεραφείμ στον προαύλιο χώρο του Ιερού Ναού Αγίου Σεραφείμ Φαναρίου. Την Τιμία Κάρα υποδέχθηκε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και των Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος. Ακολούθησε η λιτανευτική είσοδος του ιερού

λειψάνου στον Ναό και η τέλεση της ακολουθίας του Εσπερινού, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου.

Στην ομιλία του, ο Σεπτός Ποιμενάρχης αναφέρθηκε αρχικά στην καθιέρωση της εορτής από τον μακαριστό Μητροπολίτη Ιεζεκιήλ, τονίζοντας ότι κάθε χρόνο, κατά το τελευταίο Σαββατοκύριακο του Σεπτεμβρίου, η Τιμία Κάρα του Αγίου Σεραφείμ μεταφέρεται από την Ιερά Μονή του, ώστε να προσκυνηθεί από τον πιστό λαό και να ευλογήσει τον τόπο και τους ανθρώπους του.

Παράλληλα, αναφέρθηκε στην πορεία του Αγίου, ο οποίος υπηρέτησε ως Επίσκοπος και στη συνέχεια ως Αρχιεπίσκοπος Φαναρίου και Νεοχωρίου, διδάσκοντας και λειτουργώντας και τελικά προσφέροντας το αίμα του για την πίστη και την ελευθερία.

Με αφορμή το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής, ο Σεβασμιώτατος στάθηκε στη θαυμαστή αλιεία, που περιγράφεται στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο. Υπενθύμισε ότι ο Σεπτέμβριος αποτελεί τον πρώτο μήνα του εκκλησιαστικού έτους και ότι, μετά την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, ξεκινά η ανάγνωση των σχετικών περικοπών από το κατά Λουκάν Ιερό Ευαγγέλιο.

Αναφερόμενος στο θαύμα της θαυμαστής αλιείας στη λίμνη της Γεννησαρέτ, περιέγραψε την προσπάθεια του Πέτρου και των άλλων μαθητών, οι οποίοι είχαν κοπιάσει όλη τη νύχτα χωρίς να έχουν αλιεύσει τίποτε.

> Ο Χριστός, αφού δίδαξε τον λαό από το πλοίο του Πέτρου, του ζήτησε να ρίξει και πάλι τα δίχτυα. Η υπακοή του Πέτρου είχε ως αποτέλεσμα την ανέλκυση πλήθους ψαριών και μπροστά στο θαύμα εκείνος αισθάνθηκε δέος και φόβο, αναγνωρίζοντας την αναξιότητά του ενώπιον του Κυρίου.

Ο λόγος, όμως, του Μητροπολίτου προχώρησε σε μια δεύτερη εικόνα από το Ευαγγέλιο, μετά την Ανάσταση του Χριστού. Οι μαθητές είχαν επιστρέψει και πάλι στην εργασία τους ως ψαράδες και βρίσκονταν στη λίμνη, όταν ο Αναστημένος

Χριστός εμφανίστηκε στην ακτή. Και πάλι δεν είχαν αλιεύσει τίποτε, όμως, ακολουθώντας την υπόδειξή Του, έριξαν τα δίχτυα και έπιασαν πλήθος ψαριών.

Ιδιαίτερα στάθηκε στη στάση του Αποστόλου Πέτρου.

> Ενώ κατά την πρώτη συνάντηση με τον Χριστό ο Πέτρος είχε φοβηθεί μπροστά στο θαύμα και στη θεϊκή παρουσία, τώρα, αναγνωρίζοντας τον Αναστημένο Κύριο, δεν περίμενε. Έπεσε στη θάλασσα και έσπευσε να Τον συναντήσει.

«Δείτε τώρα πώς ο φόβος, της πρώτης συνάντησης και του πρώτου θαύματος, γίνεται τώρα πόθος», ήταν το νόημα της αναφοράς του Σεβασμιωτάτου, ο οποίος υπογράμμισε ότι αυτή ακριβώς είναι η εμπειρία του Αναστημένου Χριστού: η αγάπη και η Ανάσταση απομακρύνουν τον φόβο και τον μετατρέπουν σε πραγματικό και συνειδητό πόθο για τον Χριστό.

Ο πόθος αυτός, όπως σημείωσε, δεν αφορά μόνο τους μοναχούς, αλλά κάθε συνειδητοποιημένο Ορθόδοξο χριστιανό, ο οποίος ζει τη ζωή του Χριστού και της Εκκλησίας με ταπείνωση και με συνεχή αναζήτηση μιας πραγματικής και

ουσιαστικής σχέσης με τον Ιησού Χριστό. Αναφέρθηκε, μάλιστα, στη βαθύτερη έννοια της «γνωριμίας» με τον Θεό, όπως αυτή παρουσιάζεται στα Ιερά Κείμενα, υπογραμμίζοντας την ανάγκη ο άνθρωπος να δημιουργήσει μια ζωντανή και ουσιαστική σχέση μαζί Του. Τόνισε ακόμη ότι ο Θεός δεν είναι ένας θαυματοποιός που πραγματοποιεί κατά απαίτηση όσα ο άνθρωπος επιθυμεί.

> Έρχεται για τη σωτηρία του ανθρώπου όταν Εκείνος κρίνει, και γι' αυτό ο άνθρωπος καλείται να μάθει να Τον περιμένει και να Τον αναζητά. Η πίστη δεν μπορεί να περιορίζεται σε μια εξωτερική ή εγωκεντρική σχέση, αλλά χρειάζεται να γίνεται βίωμα και πόθος Χριστού.

Σε αυτό το σημείο συνέδεσε τη διδασκαλία του Ευαγγελίου με το πρόσωπο του Αγίου Σεραφείμ. Ο Άγιος, όπως τόνισε, μαρτύρησε ακριβώς για αυτόν τον πόθο του Χριστού.

> Δεν είχε φόβο την ώρα του μαρτυρίου του, αλλά παραδόθηκε εξ ολοκλήρου στον Κύριο και πορεύθηκε προς το μαρτύριο, ως άκακος αμνός, δοξάζοντας τον Χριστό, επειδή Τον ποθούσε και επιθυμούσε να μιμηθεί τη θυσία Του.

«Να λοιπόν ποιος είναι ο πόθος, πώς τον μεταλλάσσει η πίστη τον φόβο και τον κάνει πόθο και μετά γίνεται μίμησις του Ιησού Χριστού στη ζωή του ανθρώπου», ανέφερε χαρακτηριστικά.

Ολοκληρώνοντας, αναφέρθηκε και στη σημασία της Κυριακής ως πρώτης ημέρας της εβδομάδας για την Εκκλησία, της «ημέρας του Κυρίου», της ημέρας της Αναστάσεως. Τόνισε ότι για τον χριστιανό η εβδομάδα δεν αρχίζει τη Δευτέρα, αλλά την Κυριακή, η οποία αποτελεί την πρώτη ημέρα, την ημέρα που είναι αφιερωμένη στον Κύριο.

Κλείνοντας, υπογράμμισε ότι η ετήσια αυτή σύναξη στο Φανάρι αποτελεί μια ευκαιρία να υμνήσουμε τα μεγαλεία του Θεού και να τιμήσουμε τον ένδοξο Ιερομάρτυρα Σεραφείμ, ο οποίος παραμένει μέσα στην εμπειρία της Εκκλησίας μια διαρκής υπενθύμιση της παρουσίας του Χριστού, του Σταυρού, των θαυμάτων και της διδασκαλίας Του, αλλά και του μαρτυρίου του Αγίου.

> Η πίστη στον αιώνιο Σωτήρα και Λυτρωτή, στον Κύριο της Δόξης και στον Αναστημένο Χριστό, όπως τόνισε, είναι εκείνη που ανανεώνει και αναδημιουργεί την καρδιά του ανθρώπου, ώστε να μπορεί να ζει τον Χριστό και να πορεύεται προς τη σωτηρία.

ΙΣ.
ΧΣ.
ΤΗ ΚΟΣΜΗ

